

BIDRAG TIL
'EN SNES DANSKE VISER 1915'

87

Friskt og djærvt

Tekst: Steen Steensen Blicher

rall.

1. De Refs - næs - dren - ge, de Sam - søe - pi - ger, de fø - re tit op en for -
 2. Kom hver som ha - ver god Lyst til at ri - de paa Bøl - ger-nes Ryg - ge i
 3. Der Blæs - ten den tu - der og Bræk - sø - en bru - ser: til Dan - sen paa Sø - en en
 4. Frisk op mi - ne Gut - ter! og prø - ver hvor læn - ge I kun - ne med Hav - fru - er

4 *a tempo*

un - der - lig Dans, naar Stor - men den sti - ger og So - len den vi - ger, og
 stry - gen - de Fart. De rej - se sig hvi - de som Klip - per af Kri - de med
 her - lig Mu - sik! men som - me - tid knu - ser en Bøl - ge, som bu - ser paa
 træ - de den Dans! Jer Pi - ger og Dren - ge i Favn de vil slæn - ge - I

7 *rall.* *a tempo*

Søe-man-den øn - sker sig hel - ler til - lands. _____
 Da - le i - mel-lem, er det ik - ke rart? _____
 Dæk - ket; da nyt - ter ej no - get Be - stik. _____
 slyn - ge dem væk og be - hol - de Jer Kands. _____

Mandigt og roligt

Tekst: Steen Steensen Blicher

mp

1. Ud gaar du nu paa Li - - vets Vej, brug
 2. Mis - tænk ej no - gen u - - den Skel, tro
 3. Sky Strid, saa læn - ge som du kan, men
 4. Thi tun - gest Byr - de, no - - gen ved, er

mp

3

Li - vet, men mis - brug det ej. I Mod - gangs Sky, i
 hel - ler in - gen alt for vel. Vær til at se og
 tvin - ges du, da strid som Mand. For La - sters Plet hold
 dog en tung Sam - vit - tig - hed. Saa gaa med Gud din

6

Med - gangs Sol ej paa dig selv, men Him - len stol.
 hø - re snar, sen - dræg - tig der - i - mod til Svar.
 ren din Sti, for løn - lig Brø - de vid dig fri.
 Ba - ne frem, da gaar du ik - ke hen, men hjem.

Med rolig Ynde

Tekst: Adam Oehlenschläger

1. I Skyg - gen vi van - ke blandt lys - grøn-ne Straa, Sankt Hans - Urt vi
 2. Bag Køk - ke-nets Ræk - ke vi hen - sæt-te den, fra Træ - lis-tens
 3. Da ik - ke vi kom - mer, saa gla - de, saa fro, her føl - gen-de
 4. Sankt Hans - Urt vi san - ke, hvor Blom - ster-ne staa, blandt Stam - mer saa

mp

6

san - ke, hvor Blom - ster-ne staa. Pæ - ne lil - le Urt staar saa rent og
 Spræk - ke den snor sig da hen. Hvis den fæ-ster Rod, bli'r vor Skæb-ne
 Som - mer, naar Blom - ster-ne gro. Hist hvor Kor-set staar, hist paa Kir - ke -
 ran - ke, blandt lys - grøn-ne Straa. Pæ - ne lil - le Urt staar saa rent og

12

purt, staar saa frisk og grøn, u - for - mærkt i Løn. _____
 god; dør den paa sit Sted, ak, da dø vi med. _____
 gaard ble - ge lig - ge vi, da er det for - bi. _____
 purt, staar saa frisk og grøn, u - for - mærkt i Løn. _____

rall.

dim.

Inderligt, varmt (ikke for langsomt)

Un - der-li - ge Af - ten-luf - te! hvor - hen vin - ke I min Hu?

5

Mil - de, lu - ne Blom - ster-duf - te! sig, hvor - hen I bøl - ge nu.

9

Gaar I o - ver hvi - den Strand til mit elsk - te Fø - de - land? vil I der med

14

e - ders Bøl - ger tol - ke, hvad mit Hjer - te døl - - ger?

1. Underlige Aftenluft!
 hvorhen vinke I min Hu?
 Milde, lune Blomsterdufte!
 sig, hvorhen I bølge nu.
 Gaar I over hviden Strand
 til mit elskte Fødeland?
 vil I der med eders Bølger
 tolke, hvad mit Hjerte dølger?
2. Matte Sol! bag Bjergets Stene
 luerød du daler ned;
 og nu sidder jeg alene
 i min dunkle Ensomhed.
 Hjemme var der intet Fjeld;
 ak, saa er jeg ude vel?
 skal i Nat ej barnligt blunde
 i min Herthas grønne Lunde.
3. Norges Søn! jeg vel kan mindes,
 du har sagt med smeltet Bryst,
 at i Hjemmet ene findes
 Rolighedens stille Lyst.
 Schweizer, som paa Klippen bor!
 du har talt de samme Ord.
 Selsom Længsel drev med Vælde
 Eder til de vante Fjelde.
4. Tror I da, kun Klippen ene
 præger sig i Hjertet ind?
 Ak, fra disse nøgne Stene
 vender sig mit bange Sind.
 Synger Granens, Fyrrens Lov!
 Hvor er Danmarks Bøgeskov?
 Gustne Flod, som mat sig krummer,
 dysser ej min Sjæl i Slummer.
5. Hjemme rinder ingen Floder
 i en sid og leret Grav;
 Livets Kilde, Glædens Moder
 taarner sig, det sølvblaa Hav,
 slynger sig med venlig Arm
 om sin Datters fulde Barm,
 og ved Blomsten sig forlyster
 paa de unge, trinde Bryster.
6. Stille! stille! hisset gynger
 Baaden mellem Siv og Krat;
 sødt en Mø ved Cithren synger
 i den tause, lune Nat.
 Hvilke Toner! milde Lyst,
 hvor du strømmer i mit Bryst!
 Men hvad savner jeg, og græder,
 mens hun dog saa venligt kvæder?
7. Det er ej den danske Tunge,
 det er ej de vante Ord,
 ikke dem, jeg hørte sjunge,
 hvor ved Hytten Træet gror.
 Bedre er de vel maaske,
 ak, men det er ikke de!
 Bedre tror jeg vist, hun kvæder;
 men – tilgiver, at jeg græder!
8. Tager ej min Sang for andet
 end et ufrivilligt Suk!
 Længselsfuldt heniler Vandet,
 Aftenen er saa blid og smuk.
 Mangen saadan Aftenstund
 sad jeg i min kjære Lund;
 Mindet vender nu tilbage,
 det var Aarsag i min Klage.

9. Tidlig misted jeg min Moder,
 o, det gjorde mig saa vè!
 Danmark er min anden Moder,
 skal jeg mèt min Moder se?
 Livet er saa svagt og kort,
 Skjæbnen vinker længer bort.
 Skal jeg med den sidste Varme
 trykke mig i hendes Arme?

Adam Oehlenschläger

Med Kraft og Dristighed

Naar O - din vin - ker, naar Svær - det blin - ker, er Hel - ten glad; i

rø - de Strøm-me, i Lig, som svøm-me i Bir - tings-bad, paa Ly - nets Vin-ger han

i - ler kold, naar Skø - gul svin-ger sit rø - - de Skjold.

1. Naar Odin vinker,
naar Sværdet blinker,
er Helten glad;
i røde Strømme,
i Lig, som svømme
i Birtingsbad,
paa Lynets Vinger
han iler kold,
naar Skøgul svinger
sit røde Skjold.

2. Hans Vaaben runge;
den blanke Tunge
han svinger stærk.
Til Valhal rider,
naar Sværdet bider
i Pansersærk,
den raske Kæmper,
hvis Mandemod
ej Skrækken dæmper
blandt Lig og Blod.
3. Paa Markens Flade
i hærdet Plade
med Kobberhjem,
som Blodgudinden,
hen gennem Vinden
den smalle Ælm
med Staal og Spidse
han kaster let,
for frem at ride
den røde Tvæt.
4. Odin med Flammer,
Thor med Hammer,
med Kølle Tyr,
og Kampens Piger
til Jorden stiger,
naar Vaaben gny'r.
Naar Luren tuder
som hungrig Bjørn,
da lokkes Guder
til Kampens Børn.
5. Hvad er vel Livet?
Et Pust i Sivet,
som synker ned;
et Spil af Kræfter,
som higer efter
en Evighed.
Til Evigheden,
saa morgenrød,
gaar Vej hernen,
kun gennem Død.
6. Blandt Mjød og Piger,
du danske Kriger!
blandt Blod og Lig
du rask dig svinge,
til Skøguls Vinge
bortvifter dig.
Med Sværd fra Bælte,
med Egekrans
sig sømmer Helte
den sidste Dans.

Adam Oehlenschläger

Stille
p

Ven-der sig Lyk - ken fra dig, blir du i Stø - vet

4

mf

traadt og blir af Fjen-der spot - tet, af Ven-ner selv for - raadt.

1. Vender sig Lykken fra dig,
blir du i Støvet traadt
og blir af Fjender spottet,
af Venner selv forraadt.
2. Du skal det lidet agte,
naar du dig selv ej sveg,
vi sendtes hid til Arbejd
og ej til Lyst og Leg.
3. Men hist hvor Aander svømme
paa Mælkevejens Hav,
hvor Livets hvide Svaner
opstaa af Tid og Grav.
4. Der skal det aabenbares,
hvad du har tænkt saa tit,
at den skal højest glædes,
som allermest har lidt.
5. Thi Smerten er kun Vrangen
af Salighedens Dragt,
i Dybets dunkle Kilder
sig spejler Lysets Pragt.

Carsten Hauch

Frejdigt

f

Vor Ver - den pri - ser jeg tu - sind-fold, een Si - de be - stan - dig den

f

4 *mp*

grøn - nes: Naar her den fal - mer og vor - der gold, den

mp

7 *p*

his - set at - ter for - skøn - nes; naar Sy - den æl - des og

p

10 *f*

gaar paa Lud, staar Nor - den klædt som en yn - dig Brud.

f

1. Vor Verden priser jeg tusindfold,
een Side bestandig den grønnes:
Naar her den falmer og vorder gold,
den hisset atter forskønnes;
naar Syden ældes og gaar paa Lud,
staar Norden klædt som en yndig Brud.
2. Min Fader mig tog fra min Moders Kind,
han vel i sin Trøje mig svøbte,
en Salme blev suset af Nordens Vind,
den salte Bølge mig døbte.
Min Vugge var det atlantiske Hav,
min Vugge den blev til min Faders Grav.
3. Af Kloden er jeg et rejsende Lem,
jeg gæster de grønne Lunde,
men intetsteds et blivende Hjem
i Verden fængsle mig kunde.
Hvor Blyet synker halvtredie Favn,
der finder jeg mig i min Fødestavn.
4. Min Broder jeg fandt bag den Greves Plov,
han drev tre svedige Stude;
med en højrød Hue han gik og sov,
og tungt hans Hoved mon lude.
Som Fluen skrider paa tjæret Dæk,
hans Træsko gik i det sorte Dræk.
5. Blot fire Heste jeg har paa Stald,
men aldrig i Verden de trættes,
og aldrig jeg bruger et Piskeskrald,
skønt blot af Luften de mættes.
Foruden Vinger og uden Ben
de løbe omkap med den vilde Ren.
6. Saa tog jeg min Broder ved hans Arm
og bad, han vilde mig gæste;
der snøftede for min gyngende Karm
den væligste af mine Heste.
Den væligste kalde vi Nordenvind,
den lyder alene sit eget Sind.

Poul Martin Møller

94

Med rolig Varme

Ro - sen blus - ser alt i Da - nas Ha - ve, lif - ligt fløj - ter vist den sor - te

4
Stær, Bi - er de - res bru - ne Nek - tar la - ve, Hing - sten græs - ser stolt paa Fæd - res

8

Gra - ve, Dren - gen pluk - ker af de rø - de Bær.

1. Rosen blusser alt i Danas Have,
lilfigt fløjter vist den sorte Stær,
Bier deres brune Nektar lave,
Hingsten græsser stolt paa Fædres Grave,
Drengen plukker af de røde Bær.
2. Her imellem Havets dybe Kløfter
gives aldrig Vaar og Blomsterpragt;
Hvalen, kold og dum, ved Skibet snøfter,
tavse Fugl de brede Vinger løfter
med sit Bytte fra den vaade Jagt.
3. Mine Venner i den danske Sommer!
mindes I den vidtforrejste Mand,
som saa langt fra Danas favre Blommer,
her, hvor Sydens Blæst paa Sejlet trommer,
flakker fra sit elskte Fødeland?
4. Udi Øst og Vest, og hvor jeg vanker,
drømmer jeg om jer ved Danmarks Sund;
selv iblandt Constantias fulde Ranker
mindes jeg med længselsfulde Tanker
Løvet i Charlottes Bøgelund.
5. Klerken raaber i Manillas Rønner:
"Danmark er et lidet, fattigt Land!"
det forsikrer Javas rige Sønner,
selv Batavias skrantne Kræmmer stønner:
"Danmark er et lidet, fattigt Land!"
6. Morgenlandets Søn i Kaaber lange
bag sin Vifte gisper efter Luft.
Han har spraglet Fugl, men ingen Sange,
hjørteløse Møer med gylden Spange,
store Glimmerblomster uden Duft.
7. Kunde du, ved Guld og Sølv at love,
købe dig en nordisk Kvindes Tro,
købe dig et Pust fra Søens Vove,
købe dig et Ly af Thules Skove
og en Kløvermark til Middagsro?
8. Fattig Mand, som pløjer danske Lande,
ryster Æbler af sit eget Træ,
har en kraftig Arm, en kløgtig Pande,
Korn paa Marken, Mælk i sine Spande,
Kvien staar i Græsset over Knæ.
9. Ja, vor danske Jord er sommerfrodig,
der er Kræfter ved det danske Brød:
derfor er den danske Mand saa modig,
derfor var Normannens Kniv saa blodig,
derfor er den danske Kind saa rød.
10. Lad kun Østens Drot blandt købte Friller
døsig strække sig paa Purpur ud,
lytte paa den sorte Halvmands Triller,
mellem Salens tempelhøje Piller,
kold og gusten som en Marmorgud.
11. Under lyse Bøg den danske Bejler
med sin herligtvoksne Pige gaar,
over deres Hoved Maanen sejler,
Svanen i det klare Vand sig spejler,
Nattergalen højt i Busken slaar.
12. Dersom sligt for Fattigdom du tyder,
Østens atlaskklædte, rige Mand!
glad mit sorte, danske Brød jeg bryder,
takker Gud, mens fra min Læbe lyder:
"Danmark er et lidet, fattigt Land!"

Poul Martin Møller

Mildt
p

Sov ind, mit sø - de Nus-se-ben! stil di - ne Pus - se - lan - ker. I

5
Drøm-me vil Guds En - gel ren dig læ - re smuk - ke Tan - ker.

1. Sov ind, mit søde Nusseben!
stil dine Pusselanker.
I Drømme vil Guds Engel ren
dig lære smukke Tanker.
2. Sov, Pusling, ved din Moders Barm,
hvorunder du er baaret.
Sov! Vuggen er din Moders Arm,
mit Bryst er Pudevaaret.
3. Sov i mit Silkeklædes Læ,
min egen Kællingunge!
mens Fugle dig fra højen Træ
en Vuggeviser sjunge.
4. De nyskelige Hænder smaa
dybt i min Barm sig bore,
med Streger i og Negle paa
saa fuldt som andre store.
5. Nu falde de smaa Glugger til,
god Nat jeg paa dem kysser,
Lukøje snarlig komme vil
min lille Stump han dysser.
6. Fra Moder flygter Søvnens bort;
hvor kan jeg Søvnens agte,
naar Dag og Nat er mig for kort
til Glutten at betragte?
7. Usikker er al jordisk Pagt,
ej hellig Ed der gives,
men Moders Hu ved ingen Magt
kan fra den spæde rives.
8. Sov sødt, min eneste, min Søn!
Naar Søvnens dig forlader,
jeg faar et Smil til Vaageløn.
Saa gaar vi hjem til Fader.

Poul Martin Møller

Raskt og muntert

Far - vel, min vel-sig - ne - de Fø - de - by! Min Mo - ders Gry - de

ry - ger i Sky, min Fa - ders Kvi - e gum - ler i Stald, min

Sø - sters Ha - ne so-ver paa Hald. Jeg vil lø - be min Vej!

1. Farvel, min velsignede Fødeby!
Min Moders Gryde ryger i Sky,
min Faders Kvie gumler i Stald,
min Søsters Hane sover paa Hald.
Jeg vil løbe min Vej!
2. Farvel, du min Farfaders gamle Hus!
Hav Tak for Øl af vort Gildekrus,
for Dørtræet, hvor jeg med Ranglen sad,
for Moders Mælk og for Tyggemad
og Springom i vor Lo.

3. Lerstampede Gulv, hvor med Skjorte paa
jeg lærte krybe, jeg lærte gaa!
Nu kedes jeg plat ved saa stakket Gang,
og Stuen bliver mig alt for trang.
Jeg maa løbe min Vej!
4. Lad Oksen bindes ved Husmands Plov,
jeg priser den vildene Hjort i Skov!
Naar Anden rokker i Rendesten,
er den snehvide Maage dog vel saa ren
mellem Himmel og Hav.
5. Jeg vandrer og sejler foruden Ro,
jeg slider vel hundrede Saaler og Sko;
al Verdens Kringel og snurrige Bold,
baade hvor den er varm og hvor den er kold,
vil jeg rigtig bese:
6. Appelsiner og Druer og Granens Tap,
Frøkener, Fruer og Ridder og Knap!
Jeg vil glide paa Skier ved Nørrepol
og gaa nøgen for Otaheitis Sol
med en Krans af Korall.
7. Sin Skæbne frister den friske Mand.
Kanske jeg som Ridder fra fremmed Land,
med snehvide Heste for Gyldenarm
kommer hjem med en Kongemø i min Arm
til min Moder igen.
8. For det første den rygende Grød jeg flyr
og synger op ud i vildene Skyr:
Hurra, blaatrøjede danske Knøs!
Hejs Pjalten i Vejret og Skuden øs!
snart vi flyver af Sted.

Poul Martin Møller

97

Med bred Glæde, ligesom slentrende

Jeg bæ - rer med Smil min Byr - - de, jeg

3

dra - ger med Sang mit Læs; jeg er som den vil - de

6

Hyr - de, der gen - ner sit Kvæg paa Græs.

1. Jeg bærer med Smil min Byrde,
jeg drager med Sang mit Læs;
jeg er som den vilde Hyrde,
der genner sit Kvæg paa Græs.
2. Se, Duggen driver fra Norden
hen over det bøjede Korn,
mens Solen stiger af Jorden
imellem Oksernes Horn.
3. Jeg ser over tindrende Marker
og langt mod den blaanende Fjord,
jeg stirrer paa sejlene Arker,
men finder ej tolkende Ord.
4. Jeg slænger Skalmeyen for Munden;
jeg trækker saa lang dens Lyd,
at Kilderne klukker i Lunden,
og Bukkene bræger af Fryd.
5. Hvor kan I dog gruble og græde,
saa længe Guds Himmel er blaa!
Mit Hjerte skælver af Glæde,
blot Duggen dynker et Straa.

Jeppe Aakjær

Med jævn og rolig Glæde

mf

Nu er Da - gen fuld af Sang, og nu er Vi - ben kom - men,

mf

5

Bek - ka - si - nen Nat - ten lang haand - te - rer El - skovs - trom - men.

9

p roligt

Pluk - ke, pluk - ke dug - get Straa, pluk - ke, pluk - ke Siv ved Aa

roligt

p

13

pluk - ke, pluk - ke Blom - - ster.

pp

1. Nu er Dagen fuld af Sang,
og nu er Viben kommen,
Bekkasinen Natten lang
haandterer Elskovstrommen.
Plukke, plukke dugget Straa,
plukke, plukke Siv ved Aa
plukke, plukke Blomster.
2. Engen er nu gyldengul
af tunge Kabbelejer,
Søndenvinde byder op,
og Dueurten nejer.
Plukke, plukke dugget Straa,
plukke, plukke Siv ved Aa
plukke, plukke Blomster.
3. Dammen ligger Dagen ud
med Brudelys i Hænde,
rækker højt de ranke Skud,
at Solen maa dem tænde.
Plukke, plukke dugget Straa,
plukke, plukke Siv ved Aa
plukke, plukke Blomster.
4. Nu vil Mø med Silkestik
paa Brudelinet sømme;
den som ingen Bejler fik,
hun ta'r sig en i Drømme.
Plukke, plukke dugget Straa,
plukke, plukke Siv ved Aa
plukke, plukke Blomster.
5. Ræk mig en Forglemmigej
og sidst en Krusemynte
saadan slutter vi vor Leg
saa glad, som den begyndte.
Plukke, plukke dugget Straa,
plukke, plukke Siv ved Aa
plukke, plukke Blomster.

Jeppe Aakjær

BIDRAG TIL
'EN SNES DANSKE VISER 1917'

99

Med Liv og Varme

1. Nu er da Vaa - ren kom - men, nu

er os Bu - sken Læ, og Nat - ter - ga - len to - ner højt

i det grøn - ne Træ, og nys - ud - sprung - ne Blom - ster tæt

ved hver - an - dre staa; og klart de run - de Vo - ver i Søl - ver - bæk - ken

The musical score is for a song titled "Med Liv og Varme". It is written in 6/8 time and the key signature has three sharps (F#, C#, G#). The score consists of a vocal line and a piano accompaniment. The piano part starts with a mezzo-forte (*mf*) dynamic and later moves to piano (*p*). The lyrics are in Danish and describe a scene of nature in spring.

17

gaa, i Sølv - bæk - ken gaa. Navn. 2. Og

<p>1. Nu er da Vaaren kommen,
nu er os Busken Læ;
og Nattergalen toner
højt i det grønne Træ,
og nysudsprungne Blomster
tæt ved hverandre staa;
og klart de runde Vover
i Sølvbækken gaa.</p>	<p>4. Kjærminde, som kan skue!
du Zephir, som kan staa!
du Lilie, som kan lue!
du Rose, som kan gaa!
Sødt synge Nattergale,
naar Skoven sig har hvalt,
du synger og kan tale,
du søde Alt i Alt.</p>
<p>2. Og Aftenstjernen smiler,
den vækker Elskovs Lyst.
O, se den smækre Pige
hist med det fulde Bryst:
og se de smaa Zephirer,
se hvor de uden Larm
det tynde Flor bortrive,
som dækker hendes Barm.</p>	<p>5. Ak, kommer og omringer
den unge Sanger her,
mens højt hans Lyra klinger
bag disse Bøgetræer!
Om Amors Rosenlænker
han henrykt synge vil.
Ak, kommer hid og skjenker
et Kys ham for sit Spil!</p>
<p>3. O Pige! søde Pige!
nu har jeg lukt min Bog,
jeg sidder ej og stirrer
meer i det gamle Sprog;
det Liv, som der jeg finder,
det blomstrer ude nu.
Ak, kom min Elskerinde!
hvor længe tøver du?</p>	<p>6. See, Tiden gaar tilbage
naar Løvet springer frem;
de unge gamle Dage
staa op fra mørke Hjem.
Slet intet da jeg savner
i Favnen af min Mø;
i Skoven springe Fauner,
Najader i min Sø.</p>
7. Og Pan staar kjæk for Skoven,
brat for en Tjørnehæk,
og jager Tidens Kloge
bort med en panisk Skræk,
som vil min Dryas dræbe,
min overgivne Faun,
og med en isnet Læbe
koldt spotter Elskovs Navn.

Adam Oehlenschläger

Stille, sværmerisk

Hvor sødt i Som - mer - Af - - ten -

3

stun - den, naar So - len mat til Hvi - le gaar, og me - dens

6

dybt i Bø - ge - lun - den de from - me Nat - ter - ga - le

9

slaar, at hø - re Har - pens dum - pe Klang til en liv -

12

sa - lig Af - ten - sang. - blod. 2. O, grib nu

dim. *p*

1. Hvor sødt i Sommer-Aftenstunden,
naar Solen mat til Hvile gaar,
og medens dybt i Bøgelunden
de fromme Nattegale slaar,
at høre Harpens dumpe Klang
til en livsalig Aftensang.
2. O, grib nu i de stemte Strænge!
Bryd fromme Sjæl! din snevre Mur.
Indspær dog Fuglen ej saa længe
i det beklemte Fangebur;
lad den i Aftenrødens Guld
mod Himlen flagre andagtsfuld.
3. Thi hvergang hisset Aftenrøden
nedsvinder under Skovens Krans,
da minder den vor Sjæl om Døden
og Evighedens skønne Glans.
Svulm da, min Aand! mod Himlen her,
som Bølgen mod sit Rosenskær.
4. Grib sødt i Harpen, fromme Pige!
Højt bæve lad den rene Klang,
og syng, mens disse Straaler vige,
den sidste, store Aftensang,
som rørt vi sang for mangen Ven,
som sjunges skal for os igjen.
5. "Hvo veed, hvor nær mig er min Ende?
See, Tiden meget hurtig gaar,
hvor let og snart kan det sig hænde,
at jeg herfra at vandre faar!
O, Gud! gjør da for Christi Blod
min sidste Afskedstime god."
6. O, bad mig da i dine Flammer,
nedgangne Sol! husval min Barm,
og tryk til Dødens Lee mig rammer,
mig venligt i din varme Arm,
og i min Afskedstime god
styrk Hjertet med dit Purpurblod.

Adam Oehlenschläger

Inderligt

Tidt er jeg glad, og vil dog gerne græde;

3
thi in - tet Hjør - te de - ler helt min Glæ - de. Tidt er jeg sor - rig - fuld og

6
maa dog le, at in - gen skal den ban - ge Taa - re se.

1. Tidt er jeg glad, og vil dog gerne græde;
thi intet Hjørte deler helt min Glæde.
Tidt er jeg sorrigfuld og maa dog le,
at ingen skal den bange Taare se.
2. Tidt elsker jeg, og vil dog gerne sukke;
thi Hjørtet maa sig tavst og strængt tillukke.
Tidt harmes jeg - og dog jeg smile maa;
thi det er Daarer, som jeg harmes paa.
3. Tidt er jeg varm, og isner i min Varme;
thi Verden favner mig med frosne Arme.
Tidt er jeg kold - og rødmer dog derved;
thi Verden slukker ej min Kjærlighed.
4. Tidt taler jeg - og vil dog gjerne tie,
hvor Ordet ej maa Tanken oppebie.
Tidt er jeg stum - og ønsker Tordenrøst,
for at udtømme det beklemte Bryst.
5. O du, som ene dele kan min Glæde!
du, ved hvis Barm jeg turde frit udgræde!
O, hvis du kjendte, hvis du elsked mig,
jeg kunde være, som jeg er - hos dig.

B.S. Ingemann

Lidt dvælende, dog ikke langsomt

Tekst: H.C. Andersen

1. Min lil - le Fugl, hvor fly - ver du i -
sag - de, at du var mig god; ja,
lil - le Fugl, du kom - mer ej fra

4

mel - lem grøn - ne Gre - ne? Ak mon jeg rin - der dig i Hu? Mit
godt mig al - le me - ne, men hvis du ret - min Sorg for - stod, du
di - ne grøn - ne Gre - ne: Jeg stil - le van - dre maa min Vej; - ak

8

Hjer - te bri - ste vil i - tu! - O Gud hvor jeg dog er e - ne! 2. Du
kom, du sang mig Sjæ - le - mod, da sad jeg ik - ke al - e - ne! 3. Min
in - gen el - sker dig som jeg! O Gud hvor jeg dog er e - ne!

Klagende

Tekst: H.C. Andersen

1. Hun mig har glemt! min Sorg hun ej see! ung El - skovs Død gjør
 2. Hun mig har glemt! min Sorg hun ej see! ung El - skovs Død gjør
 3. Hun mig har glemt! min Sorg hun ej see! ung El - skovs Død gjør
 4. Hun mig har glemt! min Sorg hun ej see! ung El - skovs Død gjør

mp

4 urolig bevæget

Hjer - tet saa Vee! Jeg vil gaa min ly - sti - ge Gang,
 Hjer - tet saa Vee! Vin - den bæ - rer fra Hjem - mets Ø,
 Hjer - tet saa Vee! Ny - e Lan - de jeg snart skal see!
 Hjer - tet saa Vee! So - len skin - ner jo Da - gen lang,

f

7 *rall.* *rall.*

So - len skin - ner jo Da - gen lang, Dros - len fløj - ter sin Sang. _____
 ud, der - ud paa den aab - ne Sø. Al - le Gril - ler skal dø! _____
 Øj - et græd, men nu skal det le, selv - om Hjer - tet har Vee! _____
 Maa - nen tavs gaar sin gam - le Gang, Hjer - tets Sorg bli - ver Sang. _____

fp *rall. dim.* *rall.*

Fortællende, ikke for langsomt

Højt lig - ger paa Mar - ken den hvi - de Sne, dog

5 kan man Ly - set i Hyt - ten se; der ven - ter

10 Pi - gen ved Lam - pens Skjær paa sin Hjer - tens - kjær.

1. Højt ligger paa Marken den hvide Sne,
dog kan man Lyset i Hytten se;
der venter Pigen ved Lampens Skjær
paa sin Hjertenskjær.
2. I Møllen er stille, se Hjulet staar,
snart glatter Svenden sit gule Haar,
saa hopper han lystigt, hei, hei en to tre,
over Is og Sne.
3. Han synger omkap med den skarpe Vind,
der rødmer saa smukt hans sunde Kind.
Snedronningen rider paa sorten Sky
over Mark og By.

4. "Du er mig saa smuk ved Snelysets Skjær,
jeg kaarer dig til min Hjertenskjær;
kom, følg mig højt paa min svømmende Ø
over Bjerg og Sø."
5. Sne-Flokkene falder saa tykt, saa tæt.
"Jeg fanger dig vist i mit Blomsternet!
Hvor Snedyngen rejser sig højt paa Eng
staar vor Brudeseng!"
6. Ej mer kan man Lyset i Hytten se,
i Ringdans hvirvler den hvide Sne,
et Stjernes kud spiller bag Skyen smukt,
saa er det alt slukt.
7. Klart skinner Solen paa Mark og Eng;
han sover saa sødt i sin Brudeseng,
den Pigelil ængstes, til Møllen hun gaar,
men Drivhjulet staar.

H.C. Andersen

105

Roligt og venligt

Nu sprin - ger Vaa - - ren fra sin Seng, slaar

3

ud sit gyld - - ne Sol - skins-haar, nu drøm - mer Jor - - den

6

Mor - gen-drøm, som Klok - ker de smaa Kil - - der gaar.

1. Nu springer Vaaren fra sin Seng,
slaar ud sit gyldne Solskinshaar,
nu drømmer Jorden Morgendrøm,
som Klokker de smaa Kilder gaar.
2. Nu springer Livets Porte op,
de Porte paa den store Stad,
og den, som sad i armest Kaar,
gaar ud at le sig rig og glad.
3. Der synger under Himlens Blaa
en Lærkehær, et Jubelkor;
der strømmer fra den store Stad
en Skare ud, hvor Solskin bor.
4. Den kommer fra de lumre Rum,
hvor Hjul og Rem for Lærke sang,
hvor mødigt Slid og kunstigt Lys
fik gjort den skumle Dag saa lang.
5. Og over Stadens Skorstensskov,
hvor tusinde Maskiner sang,
der lyder for en enkelt Dag
de frie Markers Fuglesang.

Viggo Stuckenberg

Jævnt

Se dig ud en Som-mer-dag, naar de Bøn - der trom - ler: Land æ-for og By æ-bag,
 Lær - ke-sang og Hum - ler, Byg i Skred og Bær i Blost, Bar - ne-leg om frøn-net Post,
 Ru - gens Dræ med Duft af Most i Drift om bre - de Gaar - de!

4

7

lang

lang

mp

f

Detailed description: This is a musical score for a song. It consists of three systems of music. Each system has a vocal line (treble clef) and a piano accompaniment (grand staff). The key signature is one sharp (F#) and the time signature is common time (C). The tempo/mood is marked 'Jævnt'. The first system starts with a piano dynamic marking 'mp'. The second system starts with a measure rest '4'. The third system starts with a measure rest '7' and includes dynamic markings 'lang' and 'f'. The lyrics are in Danish and describe a summer scene with farmers, birds, and a farm.

1. Se dig ud en Sommerdag,
 naar de Bønder tromler:
 Land æfor og By æbag,
 Lærkesang og Humler,
 Byg i Skred og Bær i Blost,
 Barneleg om frønnet Post,
 Rugens Dræ med Duft af Most
 i Drift om brede Gaarde!

2. Danmark er et lidet Land,
strakt fra Nord til Sønder,
har dog Brød til alle Mand,
Købstedfolk som Bønder.
Rugen med det svulne Knæ
vokser langt i Bakkens Læ;
Humlekop og Pæretræ
faar Sol mod hvide Gavle.

3. Færgen med det brede Bryst,
klædt i Staal og Plade,
pløjer Vej fra Kyst til Kyst
over Bælters Flade.
Kobberspir og Tag af Tegl
ser sig selv i Havets Spejl;
langvejs ude hvide Sejl
mod grønne Øer bovner.

4. Toget stønner tungt afsted,
højt sig Røgen løfter;
Plagen staar ved Vangeled,
slaar sig løs og snøfter.
Hyrden kobler sine Kø'r;
Aftensuk i Siv og Rør;
fra den aabne Smededør
gaar lange Skumrings-Gnister.

5. Slider Byen, danske Mand,
altfor stærkt din Trøje,
tag et Maal af Danmarks Land
fra dets egne Høje:
Synet, fjernt af Banker lukt,
bliver frit mod Bælt og Bugt
stemningsfuldt som Hejreflugt
om Kvæld, naar Sol gaar under.

Jeppe Aakjær

Vægtigt skridende

Tekst: Jeppe Aakjær

1. Der duk - ker af Di - sen min Fæd - re - ne - jord med
 2. Der rul - ler de Bæk - ke saa tungt gen - nem Dal, lang -
 3. Mørkt sti - ger en Høj o - ver Korn - ha - vet op, med
 4. Hvad var vel i Ver - den det fat - ti - ge Liv med

mf

3

Aa - ser og Ag - re og Eng; med Ryg - gen mod Syd og med
 mo - digt ta'r Aa - en i - mod og skri - der til Havs i en
 Blaa - bær og Lyng er den klædt; blandt Ri - se - nes Ran - ker en
 alt dets for - tæ - ren - de Tant, om ik - ke en Plet med en

ten.

6

Taa - en mod Nord, den red - te bag San - der sin Seng; dog
 sin - dig Spi - ral, for - in - den den drev det til Flod. Men
 Lær - ke med Top sig gyn - ger og kvid - rer saa spædt. Det
 Dal og lidt Siv vort Hjer - te i Skæl - vin - ger bandt. Om

ten.

9

ej for at so - ve Ret - fær - di - ges Søvn, thi
 hvor den kan glit - re en Sen - som - mer - kvæld, naar
 bøl - ger af Rug i - mod Ki - min - gens Rand, i
 ik - ke vi drog fra det y - der - ste Hav for

11

sjæl - dent er Lan - det i Ro, men Stor - me - ne gaar, og
 Lak - sen gaar op mod dens Strøm, naar Siv og naar Flæg faar
 Da - le, paa Ban - ker den staa, faar Run - ding og Form i
 bøj - et og ryn - ket at staa og hø - re de Kluk, de

ten.

ten.

14

Bræn - din - gen slaar paa Ky - sten med djær - ve - ste Kno.
 Dug - stænk i Skæg, og Da - gen gaar bort som en Drøm.
 Godt - vejr og Storm, som Bar - net, mens Gæn - ger - ne gaar.
 Min - der - nes Suk fra Bæk - ken vi kys - sed som Smaa.

Fint og let

Hør, hvor let dens Vin-ger smæk-ker mod den tun-ge Klø-ver-dusk,

5

mens den som en Skyt-tel læg-ger Far-ten gen-nem Røg og Rusk.

1. Hør, hvor let dens Vinger smækker
mod den tunge Kløverdusk,
mens den som en Skyttel lægger
Farten gennem Røg og Rusk.
2. Vilde du kun tit mig lede,
som i hine fjerne Aar,
paa min Barndoms tunge Hede
til min Faders lave Gaard.
3. Aa, naar du paa Blæsten vendte
og mig i mit Ansigt saa,
var det næsten, som du kendte
Barnesindets Sorger smaa.
4. Ja, det var som om du tøved
et Sekund og fritted mig:
Hvi er lille Bror bedrøvet,
hvorfor ikke glad som jeg?
5. Men naar du saa Gaarden stige
bagom Kaalgaard-Popler frem,
svandt du langs det lange Dige,
for at følge andre hjem.
6. Naar en Dag mit Blik skal briste,
og min Aand skal flagre frit,
ban du Vejen for min Kiste
med dit elskede Kvivit.

Jeppe Aakjær

Djærvt og lystigt

Der boe - de en Mand i Ri - be By, han var saa æ - de - lig

4 rig; han gav sin Dat - ter en Sil - ke - særk, var

7 fem - ten Fav - ne vid. Selv stry - ger hun Dug - gen af Jor - den.

1. Der boede en Mand i Ribe By,
han var saa ædelig rig;
han gav sin Datter en Silkesærk,
var femten Favne vid.
Selv stryger hun Duggen af Jorden.
2. Og femten var de Skræddere,
den Særk skulde skære og sy;
og somme sad hjemme i Ribe,
og somme ved Ribe By.
Selv stryger hun Duggen af Jorden.

3. Og femten var de høvske Møer,
den Særk skulde to og vride;
og somme de tog djer' haarde Død,
og somme fik Sting i Side.
Selv stryger hun Duggen af Jorden.
4. Og femten var de Tømmermænd,
den Særk skulde hænge op i Gaard;
og somme fik Arme og Ben i Stykker,
og somme laa syg et Aar.
Selv stryger hun Duggen af Jorden.
5. De førte den Brud i Kirken hen,
vel prydet udi Skind;
og femten Favne maatte de slaa ned,
før de kunde trænge hende ind.
Selv stryger hun Duggen af Jorden.
6. Og der hun stod for Alteret,
saa tog hun til at vraae;
saa slog hun ned det hellige Kors,
som der havde førre vaaren.
Selv stryger hun Duggen af Jorden.
7. Hun tog en Penge ud af sin Pung
og ofred den med nøje;
hun slog æ Degn hans Ben i Stykker,
slog ud æ Præst hans Øje.
Selv stryger hun Duggen af Jorden.
8. Og Præsten stod for Alteret,
han hedte til Hr. Knud:
"Her bliver ingen Messe idag,
kommer Bruden ikke ud!"
Selv stryger hun Duggen af Jorden.
9. Og da hun kom paa Marken ud,
hun slog sin Næse i Sky;
og alt det Fæ, der var i Mark,
det bitted hjem til By.
Selv stryger hun Duggen af Jorden.
10. Og da hun kom i Gildeshus,
saa tog hun til at le:
"Nu har a da waaren i Kirk' i Daw
som enhver kan hør' og se!"
Selv stryger hun Duggen af Jorden.

Anonym